

La setmana

DEL 8 AL 14 DE NOVEMBRE

MANRESA
Dimarts 9, a les 20 hores, es representarà "Vostè què hi diu?", de Josep Maria Espinàs, a la Plana de l'Om

PERPINYA
Dissabte 13. Estrena de l'òpera de cambra "L'any de Gràcia". al Teatre Municipal, a les 20:30 hores.

TARRAGONA
Dissabte 13 i diumenge 14, congrés constituent de la Intersindical-CSC. A la Ciutat de Repòs i Vacances.

BARCELONA
Divendres 12 i dissabte 13, conferència "Renovació i partit", del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)

CASTELLO
Del 13 al 18 d'aquest mes, Fira del Llibre Antic i d'Ocasió. La fira és instal·lada a la Plaça de Santa Clara.

VALÈNCIA
Dijous 11. 22 h. Partit de futbol València-Real Madrid al camp de Mestalla. Campionat de Liga.

ALBERIC
Divendres 12. 10.30 nit. Concert de Ll. Llach, J. Amèric i altres. Dins les Jornades antimilitaristes.

PALMA
Dissabte 13. Teatre Principal. Estrena de l'obra "Desbarats" de Llorenç Villalonga. Direcció de Pere Noguera.

ALACANT
Dissabte 13. A partir de les 10 del matí. A la Fira de Mostres (Carretera d'Elx). Congrés provincial del Partit Popular.

DÈNIA
Diumenge 14. VI Aplec de la Marina. Al Castell. Organitza: Nacionalistes de la Marina, Catalunya Lliure, ERC, i AUP.

ATENES
Fins el 29 de novembre. Museu de l'Art Ciclàdic. Exposició d'escultures i dissenys d'Henry Moore.

NOVA YORK
Dimarts, 9. Primer partit de la temporada NBA. NY Knicks-Philadelphia 76ers.

VITÒRIA-GASTEIZ
Dimecres 10. Teatre Principal. La Comèdia Taganka de Moscou presenta la versió russa de "Crim i càstig" de Dostoievski. Informació: 16 10 45

PUERTO RICO
Diumenge 14. Referèndum sobre la sobirania. Les alternatives són continuar com a estat associat als Estats Units o independitzar-se.

UNIÓ EUROPEA
Dimarts 9. Visita de Iàsser Arafat a la Comissió Europea, a Brussel·les. Podria cancel·lar-se a darrera hora.

PARÍS
Del 6 al 9. Ballet de Tòquio. A l'Òpera de París. Informació: 47425371

Jocs florals dels socialistes valencians

Un sector selecte del PSPV ha debatut, entre la indiferència general, problemes interns que només a ells interessien.

Ho va declarar el vice-secretari general del PSPV-PSOE, Ciprià Ciscar, en vespres de la conferència celebrada pel seu partit a Alacant: es desenvoluparia, va dir, "sense cap indicati de por, sense pressions, sense condicionaments previs". És a dir, que havia de ser una reunió d'homes i dones lliures, pres-tos tots a gaudir del nirvana de la llibertat, quinze anys després de la promulgació de la Constitució i de viure en democràcia. Extraordinari. En el curs de l'assemblea, el president del partit, Antoni Garcia Miralles, va reblar el clau: "La llibertat d'expressió és un fet fonamental." Molts dels assistents, quadres orgànics i la majoria càrrecs institucionals, degueren sentir la insòlita satisfacció de dir el que pensaven o, almenys, sentir públicament el que sempre pensaren i no es van atrevir mai a proclamar. Hi hauria prou amb aquesta constatació per desqualificar un partit que es reclama socialista i la capa dirigent del qual

és formada per universitaris que, desgraciadament, no han distingit entre la disciplina necessària i la genuflexió còmplice.

Però realment han estat tan lliures com sembla que es desprèn dels discursos? Han estat només calculadament desimbolts, superficialment analítics i simples reproductors de les crítiques que s'han anat formulant en els mitjans de comunicació. S'han aventat errors i pecats estridents de la política general i, sobretot, del funcionament del partit, però ningú no ha volgut furgar en les causes de la por de la llibertat que ara es denuncia, del servilisme a Madrid, de la necessitat de depurar les estructures, de la patrimonialització dels càrrecs, del descrèdit del partit, entre altres conseqüències. A un li fa la impressió que la consigna era declamar –amb l'èmfasi que cadascú volguera– la síndro-

me, però no l'etiologia, a fi de dissoldre les responsabilitats i ajornar *sine die* les solucions. No en va cap resolució era vinculant. No és estrany que aquesta assemblea acabara perdent la poca credibilitat que tenia al seu començament. L'ha perduda pel cinisme que exhala quasi tot el que s'hi va dir, per la personalitat de bona

un oblidat tarannà d'esquerra. Va fustigar Guerra i Solchaga, l'encotillament del partit –el seu–, els ucasos del carrer de Ferraz, la discriminació econòmica del País Valencià i etcètera. Mera posa *johnwaynesca*, com ha escrit Vicent Ortí en *Diario 16*. Després de 15 anys en el poder ja sabem que les seues qualitats coincideixen amb les del meteoròleg: preveu les borrasques i se n'aixopluga a temps. Però això és poc recurs per tonificar un partit que ha perdut el pols i un electorat en fuga.

Ignore qui va inventar aquesta conferència, concebuda amb caràcter expiatori, sense que els propòsits d'esmena suscitaven la menor confiança. Si van pretendre millorar la imatge del partit, els ha eixit el tret per la culata. Les autocrítiques només han confirmat les evidències. El tristíssim nivell de les reflexions teòriques, a més, tampoc no ha justificat la mobilització de cervells orgànics i independents. Fins i tot s'ha tocat el

ridícul amb alguna disquisició que els hauria d'haver afrontat, com les de l'actual ministre d'Agricultura, o la del mateix Lerma, quan va promoure el xovinisme. Realment sabia què deia?

A qui, doncs, ha interessat aquesta assemblea de notables aplicats al debat d'assumptes interns? No, per descomptat, a l'opinió pública. A aquesta, si li preocupa alguna cosa és la incògnita econòmica cada dia més tenebrosa. En aquestes condicions, la retòrica organitzativa dels socialistes li deu sonar a romanços de xiquets ociosos. Amb tot, tampoc no haurien pogut generar esperances i, menys encara, solucions, però haurien demostrat que sintonitzaven amb la inquietud dels administrats. Només han aconseguit certificar el divorci.

J. J. Pérez Benlloch

Mesa de la reunió. Unes jornades calculadament desimboltes.

part dels ponents i les complicitats llargament conreades per la part més granada dels participants. O és que l'opinió pública pot contemplar indiferent com els culpables es constitueixen en jutges i part? Siguem seriosos: l'única prova versemblant del propòsit renovador o rectificador de les velles inèrcies passa per escapçar el partit i llicenciar la camarilla que li dóna forma. Tot el que no siga una autodepuració profunda de maneres i persones és un joc floral. Repasseu els comentaris de premsa i preneu nota dels dedicats a aquest fals acte penitencial dels socialistes valencians.

Potser el secretari general del PSPV, Joan Lerma, pensava que aquesta era una oportunitat per a desmarcar-se d'antigues i incòmodes obediències, conquistant una autonomia que no va instar mai i fins i tot